

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia del. Eliza Roguszczyk-Wilczyńska

Protokolant: Edyta Orłowska

Przy udziale oskarżycieli subsydiarnych W. O. (1) i Z. O. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 26 kwietnia, 10 czerwca, 29 lipca, 23 września, 18 listopada 2021r. oraz 31 stycznia 2022r.

sprawy **S. K.**, syna J. i J., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że o to, że:

w bliżej nieustalonym dniu 2013 roku w W., na terenie (...) Instytutu Medycznego przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. K. (1) z domu O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 65.70 m², mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 100 m², domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160 m², 8 działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych o łącznej wartości ok. 4 700 000 złotych, poprzez wyzyskanie niezdolności pokrzywdzonej, co do należytego pojmowania przedsięwziętej czynności prawnej,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **S. K.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. zasądza od oskarżycieli subsydiarnych W. O. (1) i Z. O. (2) solidarnie na rzecz oskarżonego S. K. kwotę w wysokości 1.328, 40 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych i czterdzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. kosztami sądowymi obciąża oskarżycieli subsydiarnych, które to koszty uznaje za uiszczone.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	V K 123/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie			

do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wnioski o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
		S. K. został oskarżony o to, że w bliżej nieustalonym dniu 2013 roku w W., na terenie (...) Instytutu Medycznego przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. K. (1) z domu O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 65.70 m ² , mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 100 m ² , domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160 m ² , 8 działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych	

		o łącznej wartości ok. 4 700 000 złotych, poprzez wyzyskanie niezdolności pokrzywdzonej, co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>D. K. (1) z d. O. była córką Z. i W. O. (1). Od maja 2012r. D. K. (2) pozostawała w nieformalnym związku ze S. K.. W 2013r. u D. K. (2) zdiagnozowano nowotwór. Została przyjęta do Szpitala (...) w L., a następnie w dniu 23 sierpnia 2013r. została poddana leczeniu onkologicznemu w (...) Instytucie Medycznym Centralnym, Szpitalu Klinicznym Ministerstwa Obrony Narodowej przy ul. (...) w W.. Była w ciężkim stanie. W szpitalu tym przebywała do 30 sierpnia 2013r.</p> <p>Następnie ponownie była hospitalizowana w tej placówce od 7 października do 8 października 2013r. oraz od 28 grudnia 2013r. do 10 stycznia 2014r.</p> <p>W okresie od 2013 r. do maja 2018 r. D. K. (1) była wielokrotnie hospitalizowana i</p>	dowody omówione w części 2.1.		

konsultowana
onkologicznie.

W dniu 04 lutego 2014r. w mieszkaniu należącym do D. K. (2) przy ul. (...) w W., doszło do sporządzenia testamentu w formie aktu notarialnego, gdzie D. K. (2) zapisała S. K. część swojego majątku w postaci lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w W. wraz z garażem. (k. 412)

Następnie wobec uzyskania informacji o sprzedaży działek, których właścicielem była D. K. (2), przez jej matkę, która miała pełnomocnictwo do jej reprezentowania w kwestii tych nieruchomości, pomiędzy D. K. (2), a jej rodzicami zaistniał konflikt.

W dniu 18 listopada 2017 r. D. K. (2) zawiadomiła organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez W. O. (1) polegającego na przywłaszczeniu pieniędzy w kwocie 800.000 zł na jej szkodę.

Pismem z dnia 22 lutego 2018 r. W. O. (1) i Z. O. (1) złożyli oświadczenie o odwołaniu darowizny uczynionej na rzecz D. K. (2) w dniu 19 kwietnia 1997r., powołując się na rażącą niewdzięczność swej córki wobec nich, która przejawiała się w niechęci utrzymywania z powodami kontaktów i oczerniania ich, a także z powodu w ich

ocenie bezpodstawnego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, że W. O. (1) zbyła nieruchomości należące do D. K. (2) bez stosownego umocowania i przywłaszczyła pieniądze pochodzące ze sprzedaży. (k. 148)

Następnie w dniu 16 października 2017r., również w mieszkaniu przy ul. (...) w W. doszło do spisania testamentu w formie aktu notarialnego, gdzie D. K. (2) powołała do całości spadku S. K. (k. 411). Tego samego dnia S. K. w testamencie sporządzonym w formie aktu notarialnego powołał do dziedziczenia D. K. (2) (k. 410). W dniu 7 kwietnia 2018r. S. K. i D. K. (1) zawarli związek małżeński.

Dnia 31 maja 2018r. D. K. (2) zmarła.

W dniu 12 marca 2018r. Prokuratura Rejonowa W. P. wszczęła śledztwo w sprawie usiłowania doprowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w bliżej nieustalonym dniu 2012-2014 r. w W. D. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie ok. 800 000 zł poprzez wyzyskanie błędu lub niezdolności ww. pokrzywdzonego co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w

zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw.
z art. 294 § 1 k.k.

Po przeprowadzeniu czynności procesowych, postanowieniem z dnia 08 czerwca 2018r. Prokuratura umorzyła ww. śledztwo na podst. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. W uzasadnieniu wskazano, że pomimo szeregu przeprowadzonych w sprawie czynności procesowych, organy ścigania nie zgromadziły wystarczających dowodów, (wobec rozbieżnych wersji podawanych przez świadków), na to, iż do rozporządzenia mieniem w formie testamentu przez D. K. (2) rzeczywiście doszło w roku 2013 na terenie (...) Instytutu Medycznego.

Na powyższe postanowienie zażalenie wnieśli W. O. (1) i Z. O. (1) zaskarżając je w całości. Wnieśli o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy organowi postępowania przygotowawczego do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2018r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, w sprawie V Kp 606/18

uwzględnił zażalenie i uchylił zaskarżone postanowienie.

Po przeprowadzeniu kolejnych czynności procesowych, w tym dołączeniu sporządzonych w latach 2014 i 2017 testamentów oraz przesłuchaniu sporządzających je notariuszy, postanowieniem z dnia 28 października 2019r. Prokuratura Rejonowa W. P. w W.

- umorzyła śledztwo w sprawie doprowadzenia D. K. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w bliżej nieustalonym dniu 2013r. w W. na terenie (...) Instytutu Medycznego przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 65,70 m², mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. ok. 100m², domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160m², działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych o łącznej wartości ok 4 700 000 zł, poprzez wyzyskanie niezdolności ww. pokrzywdzonej co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej, tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art.

294 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego

- umorzyła śledztwo w sprawie doprowadzenia D. K. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w dniu 4 lutego 2014r. w W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. ok. 100 m², domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160 m², działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych o łącznej wartości ok 4 700 000 zł, poprzez wyzyskanie niezdolności ww. pokrzywdzonej co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej podczas przeprowadzenia czynności sporządzania testamentu w formie aktu notarialnego oznaczonego rep. A nr 554/2014, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego

- umorzyła śledztwo w sprawie doprowadzenia D. K. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w

dniu 16 października 2017r. w W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. ok. 100 m², domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160 m², 8 działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych o łącznej wartości ok 4 300 000 zł, poprzez wyzyskanie niezdolności ww. pokrzywdzonej co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej, podczas przeprowadzania czynności sporządzania testamentu w formie aktu notarialnego oznaczonego rep. A nr 6647/2017, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. - na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. - wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego

Oskarżyciele posiłkowi wnieśli zażalenie na ww. postanowienie.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2020r. w sprawie XII Kp 1411/19, Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Kamy nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy ww. postanowienie - w zaskarżonej części, tj. co do czynów z dnia 4 lutego 2014r. oraz 16 października 2017r.

<p>Postanowieniem z dnia 17 marca 2020r. Prokurator Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. nie uwzględnił zażalenia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratury Rejonowej W. P. z dnia 28 października 2019r. sygn. akt PR 6 Ds. 2331.2018 o umorzeniu śledztwa, w zakresie czynu z 2013r.</p>			
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
		<p>w bliżej nieustalonym dniu 2013 roku w W., na terenie (...) Instytutu Medycznego przy ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził D. K. (1) z domu O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci: mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 65.70 m2, mieszkania położonego w W. przy ul. (...) o pow. 100 m2, domu jednorodzinnego położonego w M. o pow. ok. 160 m2, 8 działek przekształconych z rolnych na budowlane oraz 8 działek rolnych o łącznej wartości ok. 4 700 000 złotych, poprzez wyzyskanie niezdolności pokrzywdzonej, co do</p>	

		należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej, tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Postępowanie dowodowe nie wykazało, że oskarżony w 2013r. doprowadził D. K. (2) w czasie jej hospitalizacji do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci sporządzenia testamentu poprzez wyzyskanie niezdolności pokrzywdzonej, co do należytego pojmowania przedsiębranej czynności prawnej.	dowody omówione w części 2.1.		
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		<p>wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>k. 156-158</p> <p>Oskarżony S. K. zaprzeczał stawianemu zarzutowi. Oświadczył, że zdarzenie polegające na zorganizowaniu przez niego wizyty notariusza w szpitalu przy ul. (...) w celu sporządzenia</p>	

	<p>przez jego ówczesną partnerkę życiową D. K. (1) testamentu w formie aktu notarialnego z powołaniem go do dziedziczenia, nie miało miejsca. Sytuacja ta stanowi jedynie wymysł oskarżycieli posiłkowych. Oświadczył, że to rodzice D. K. (2), nie informując jej o tym, zbyli część należącego do nie majątku.</p> <p>W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego były wiarygodne. W zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym brak jest jakiegokolwiek obiektywnego dowodu, który podważałby wyjaśnienia oskarżonego.</p>	
	<p>Świadek W. O. (2)</p> <p>k. 166-169</p> <p>k. 358 akt prokuratorskich</p> <p>Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby podważyć zeznania świadka. Były spójne, logiczne i zgodne z pozostałymi wiarygodnymi dowodami w sprawie, tym zwłaszcza wynikającymi z dokumentacji medycznej. Świadek zaprzeczył, podważając tym samym oświadczenie oskarżycielki posiłkowej, że oskarżony w 2013r. prosił go o umówienie notariusza w szpitalu, w którym hospitalizowana była D. K. (2). Oświadczył, że nie rozmawiał ze S. K. na temat testamentu.</p>	

		<p>Świadek słusznie zauważył, że zarówno oskarżony jak i D. K. (2) byli prawnikami, zatem nie potrzebowaliby jego pomocy przy umówieniu notariusza w celu sporządzenia czynności prawnej. W ocenie sądu świadek obiektywnie przedstawił wszystkie znane mu okoliczności sprawy, przy czym jednocześnie zaznaczył, że niektóre informacje pochodziły jedynie od matki D. K. (2), ponieważ nie był przez cały okres choroby zaangażowany w jej sprawę.</p>	
		<p>W tym miejscu należy zaznaczyć, że przeprowadzone dowody, omówione poniżej, nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Osoby z personelu medycznego, który zajmował się D. K. (2) nie miały wiedzy na temat ewentualnych zabiegów ze strony oskarżonego dotyczących zorganizowania w szpitalu w 2013r. wizyty notariusza, czy dokonanych przez pacjentkę w tym czasie ewentualnych rozporządzeniach majątkowych. Świadkowie wypowiedali się również na temat stanu zdrowia pacjentki i przyjmowanych przez nią leków. Kwestie te jednak, wobec</p>	

	<p>niemożności kategorycznego ustalenia, że w 2013r. doszło ze strony oskarżonego do podjęcia jakichkolwiek działań, w których mowa w stawianym mu zarzucie, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazać można jedynie w tym miejscu, że w żaden sposób nie zostało wykazane w toku postępowania karnego, co w swoich depozycjach twierdzili oskarżyciele posiłkowi, że oskarżony świadomie i konsekwentnie dążył do uzależnienia D. K. (2) od narkotyku, podając jej dożylnie morfinę, co miałoby według nich, zapewnić mu w ten sposób możliwość manipulowania jej poczynaniami. Nie zostało również wykazane, że to pod wpływem oskarżonego, D. K. (2) nie chciała utrzymywać kontaktów z rodzicami i sporządziła testamenty, w których powołała go do dziedziczenia.</p>	
	<p>Świadek R. D.</p> <p>k. 244-245</p> <p>k. 347v-348v</p> <p>Zeznania świadka miały znaczenie jedynie uzupełniające. Była jednym z lekarzy prowadzących pacjentkę D. K. (2). R. D. wskazywała, że pomimo ciężkiego stanu zdrowia, przyjmowanych leków, w tym m., D. K.</p>	

	<p>(2) nie znajdowała się w stanie wyłączającym świadomość. Oświadczyła, że gdyby pacjentka znajdowała się w takim stanie, nie mogłaby samodzielnie podejmować decyzji w zakresie procesu leczenia, nie byłaby wypisywana do domu, a po hospitalizacji musiałaby zostać umieszczona w hospicjum stacjonarnym w celu leczenia objawowego.</p> <p>Świadek nie miała również żadnej wiedzy co do ewentualnej wizyty notariusza w szpitalu w 2013r.</p>	
	<p>Świadek L. B. (1)</p> <p>k. 348v-350v</p> <p>Świadek nie miał również wiedzy, aby w 2013r. D. K. (2) w czasie hospitalizacji przyjmowała notariusza.</p> <p>Odnosząc się do procesu leczenia D. K. (2), świadek wprawdzie stwierdził, że u pacjentki można było podejrzewać pewne formy uzależnienia od m., jednakże z jego zeznań nie wynika absolutnie, że taka sytuacja miała miejsce już w początkowej fazie jej leczenia, a zatem w czasie jej pobytu w szpitalu przy (...) w 2013r. Oświadczył, że w początkowym procesie leczenia, pacjentowi podaje się leki, w tym morfinę, w celu ustalenia właściwej dawki</p>	

leczenia przeciwbólowego, aby leczenie było skuteczne. D. K. (2) była hospitalizowana więcej razy na przestrzeni pięciu lat. Analiza zeznań świadka wskazuje, że odnosił się do całego procesu leczenia pacjentki. Wskazywał, że przyjmowane leki przeciwbólowe w postaci siarczanu m., stan zdrowia związany z awansowanym przebiegiem choroby nowotworowej oraz stosowany proces leczenia mogły mieć wpływ na jej stan świadomości. Istotne jest, że w tym zakresie świadek, niewątpliwie dysponujący jednocześnie wiedzą specjalną, przedstawił jedynie swoje przypuszczenia.

Świadek jednoznacznie przyznał, że w czasie początkowego pobytu pacjentki w szpitalu, lekarzem, który głównie się nią zajmował była R. D., która wówczas sprawowała bezpośredni nadzór w procesie leczenia. R. D. niewątpliwie miała zatem większą wiedzę na temat D. K. (2) w okresie będącym w zainteresowaniu tego postępowania. L. B. (2) przyznał również, że D. K. (2) składała samodzielnie oświadczenie w sprawie swojego leczenia.

Świadek B. P.

		<p>k. 243-245</p> <p>Depozycje świadka nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nie posiadała żadnej wiedzy dotyczącej przedmiotu postępowania. Jako pielęgniarka zajmowała się pacjentką D. K. (2).</p>	
		<p>Świadek G. C.</p> <p>k. 210-211v</p> <p>Depozycje świadka również, że nie miały większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Potwierdziła bezsporne okoliczności dotyczące „chłodnych” relacji między oskarżonym, a rodzicami D. K. (2), a także zaangażowanie rodziców w pomoc córce w trakcie jej choroby.</p> <p>Oświadczyła, że nie ma wiedzy dotyczącej rozporządzeń testamentowych dokonanych przez D. K. (2). Oświadczyła jedynie, że W. O. (1) przekazała jej podczas rozmowy telefonicznej „że był prawdopodobnie wzywany notariusz do szpitala w trakcie pobytu D.”. W ocenie sądu okoliczność ta logicznie wpisuje się w postawę oskarżycieli posiłkowych, którzy przyznali, że nie wiedzieli, do czasu wszczęcia postępowania przygotowawczego, że D. K. (2) sporządziła testamenty na rzecz</p>	

	<p>oskarżonego. Powyższe wskazuje zatem, że oskarżyciele czynili domysły, w jaki sposób i dlaczego doszło do dokonania przez ich córkę czynności prawnych dotyczących rozporządzenia jej majątkiem, czego efektem było złożenie subsydiarnego aktu oskarżenia.</p>	
	<p>Sąd już zaznaczył, że wobec negatywnych ustaleń w zakresie dokonania na rzecz oskarżonego jakichkolwiek rozporządzeń majątkowych w 2013r., a także podejmowania jakichkolwiek działań ze strony oskarżonego mających na celu doprowadzić do dokonania takich czynności prawnych, kwestia oceny stanu zdrowia D. K. (2) nie stanowiła kwestii mającej znaczenia dla rozstrzygnięcia.</p> <p>Odnosząc się w tym miejscu do dowodów z opinii biegłych, wskazać należy, że w toku postępowania przygotowawczego przeprowadzone zostały dowody, których celem była ocena stanu zdrowia D. K. (2).</p> <p>W sprawie, na zlecenie prokuratury, została wydana opinia sądowo-psychologiczna przez</p>	

biegłą sądową w zakresie psychologii M. G. (k. 321-327). Opinia ta, wydana w trybie art. 192 k.p.k., odnosiła się do oceny stanu zdrowia D. K. (2) w dacie jej przesłuchania w charakterze świadka.

W opinii biegła stwierdziła, że D. K. (2) ujawnia obniżenie sprawności funkcji poznawczych, zwłaszcza procesów pamięci, orientacji, logicznego myślenia, a jej stan psychiczny jest uwarunkowany przewlekłą chorobą somatyczną, stale pogarszającym się stanem zdrowia i nasilającą się niepełnosprawnością. Wpływ na sprawność jej procesów poznawczych i orientację w rzeczywistości mogą mieć także przyjmowane przez nią długotrwałe leki, w tym leki przeciwbólowe. Reasumując, biegła wskazała, że stwierdzone u D. K. (2) obniżenie sprawności funkcji poznawczych, koncentracja na stanie zdrowia, zależność od zwiększającej jej poczucie bezpieczeństwa pomocy osób innych w codziennych czynnościach i dbałości o stan jej zdrowia, przyczyniły się do tego, że jej zeznania nie mają wartości z punktu widzenia przedmiotowej sprawy.

Nie mniej jednak wskazać należało, że przesłuchana w dniu 25 kwietnia 2018r. D. K. (2) zaprzeczyła, że w szpitalu był notariusz (k. 315).

W sprawie została również sporządzona przez biegłego sądowego z zakresu psychiatrii M. B. opinia sądowo-psychiatryczna, w której stwierdzono, że w okresie 1-25 kwietnia 2018 r. D. K. (2) znajdowała się pod wpływem narkotycznych leków przeciwbólowych oraz leków uspokajających. D. K. (2) nie cierpiała na chorobę psychiczną, ale występowały u niej zaburzenia psychiczne pod postacią zaburzeń postrzegania, zaburzeń świadomości - falujących, związanych z przyjmowanymi lekami narkotycznymi oraz stosowanymi w leczeniu nowotworów. Biegły wprawdzie stwierdził, że w okresie leczenia ostrej fazy zespołu paraneoplazmatycznego OUN w 2013 r. zdolność rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania postępowaniem była u pokrzywdzonej ograniczona w stopniu znacznym, potem stan psychiczny według danych medycznych był w miarę stabilny aż do 2015 r.

Wskazać jednak należy, że w sporządzonej następnie kompleksowej

opinii sądowo-psychiatrycznej, biegła I. O., zwróciła uwagę, że lekarz M. B. swoich wniosków nie potwierdził dokumentacją medyczną (poprzez wskazanie w dokumentacji opisywanych przez niego stanów psychicznych), a przede wszystkim nie posiadał oceny onkologicznej, która w przypadku D. K. (2) była niezbędna, gdyż zasadniczym leczeniem było leczenie onkologiczne.

Następnie w toku postępowania przygotowawczego wydana został przez biegłą sądową lekarza onkologa E. R. opinia sądowo-lekarska (k. 509-533). Opinia koncentrowała się na późniejszym etapie leczenia D. K. (2). Wskazać jednak należy, że biegła przeanalizowała cały proces leczenia pacjentki. Zaopiniowała, że w sytuacji leczenia bólu nowotworowego w zaawansowanym procesie nowotworowym, z licznymi przerzutami w układzie kostnym, stosowanie preparatów m.in. w postaci m. w połączeniu z innymi lekami jest konieczne i nie można mówić o uzależnieniu chorej od m. lub innych leków opioidowych. Dawki leków stosowane przez okres leczenia od 2013 r. do końca życia w 2018r., tj.

przez około 5 lat były stabilne, poza okresem po rozpoznaniu choroby nowotworowej w lipcu 2013 r. i przedawkowaniu leków w czerwcu 2017 r. W tym czasie jednak doszło ponownie do progresji choroby nowotworowej po okresie jej wielomiesięcznej remisji.

Biegła zwróciła uwagę, że w czasie całego przebiegu choroby nowotworowej nie stwierdzono w badaniach obrazowych zmian ogniskowych w mózgu, a objawy neurologiczne, które powstawały w przebiegu choroby wynikały z zajęcia opon mózgowo-rdzeniowych i nerwów podstawy czaszki oraz masywnego zajęcia układu kostnego. Chora była pod stałą kontrolą wielu specjalistów, którzy określali w dokumentacji medycznej jej stan świadomości oraz stan kliniczny. Chora na leczenie wydawała świadomą zgodę. Biegła w opinii zaznaczyła również, że osoba chora na chorobę nowotworową z zajęciem opon mózgowych czy nawet mózgu nie staje się osobą niezdolną do stanowienia i podejmowania decyzji, zaś fakt stosowania leków opioidowych w onkologii nie stanowi o powstaniu zaburzeń świadomości.

Także sporządzona w postępowaniu opinia sądowo-psychiatryczna przez biegłego lekarza psychiatrę I. O. (k.534-548) nie potwierdziła zaburzeń świadomości D. K. (2) w toku leczenia, a także w chwili sporządzania obu testamentów.

Biegła wskazała, że stan psychiczny D. K. (1) w dniach 4 lutego 2014r. i 16 października 2017r. był stabilny bez istotnych zaburzeń funkcji poznawczych i objawów psychotycznych i była wówczas zdolna do podejmowania decyzji zgodnie ze swoją wolą. D. K. (2) nie cierpiała na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe lub inne zakłócenie czynności psychicznych. Miała zachowaną zdolność rozumienia podejmowanego działania i pokierowania swoim postępowaniem w datach rozporządzania swoim mieniem w postaci testamentów.

W opinii podano, że wyniki badania psychologicznego wykonane u zmarłej w dniu 8 sierpnia 2013 r. wskazują, że mimo zaawansowanego procesu chorobowego, D. K. (2) zachowywała logiczny kontakt, nie opisywano u niej objawów otepiennych ani psychotycznych. Obserwowane osłabienie

procesów psychicznych miało związek z ogólnym osłabieniem organizmu w związku z chorobą nowotworową. D. K. (2) wielokrotnie była hospitalizowana w kolejnych latach z powodu pogorszenia jej stanu zdrowia w przebiegu zasadniczego procesu nowotworowego, co zostało dokładnie opisane w opinii wydanej przez biegłego lekarza onkologa. Natomiast analiza dokumentacji medycznej w zakresie psychiatrycznym pozwala stwierdzić, że w trakcie tych wielokrotnych hospitalizacji D. K. (2) nie była konsultowana psychiatrycznie, nie opisywano u niej zaburzeń psychicznych wymagających leczenia psychiatrycznego. Nie można u niej rozpoznać uzależnienia od m.. Według biegłej niewątpliwie należy stwierdzić, że proces nowotworowy u D. K. (2) wpływał niekorzystnie na jej codzienne funkcjonowanie, osłabiał ją w znacznym stopniu fizycznie, zwłaszcza, że stwierdzono u niej przerzuty do układu kostnego. Leczenie przynosiło poprawę stanu zdrowia, ale wymagała ona pomocy innych osób, co wynikało głównie z osłabienia fizycznego. To ogólne wyczerpanie organizmu chorobą nowotworową

mogło zwalniać nieco procesy psychiczne, ale nie zaburzało jej logicznego myślenia i prawidłowego odbioru otaczającej rzeczywistości. Odnosząc się do wydanych opinii przez biegłego psychologa M. G. i psychiatrę M. B., biegła słusznie zauważyła, że pierwsza opinia została wydana na inną okoliczność, a lekarz psychiatra, co sąd już podnosił, swoich wniosków nie potwierdził dokumentacją medyczną i nie dysponował opinią biegłego onkologa, co było niezbędne, ponieważ podstawowym leczeniem D. K. (2) było leczenie onkologiczne.

Biegła I. O. wskazała, iż w datach w których D. K. (2) sporządzała testamenty – tj. 4 lutego 2014r. i 16 października 2017r., miała pełną zdolność do rozumienia skutków podejmowanych działań i kierowania swoim zachowaniem. Biegła w treści opinii, podobnie jak biegła E. R. po analizie całego okresu choroby pacjentki i powołując się na dokumentację medyczną, wskazała, że także w 2013r. nie było podstaw do kwestionowania zdolności do prawidłowego rozumowania i podejmowania działań przez opiniowaną.

	<p>W ocenie sądu należało podzielić wnioski płynące z kompleksowych opinii biegłych psychiatry i onkologa, albowiem zostały w sposób przekonujący uzasadnione, a także oparte były na wnikliwej analizie całej dokumentacji medycznej dotyczącej D. K. (2).</p>	
	<p>Zeznania świadków, notariuszy M. K.</p> <p>k.486-487 akt prokuratorskich</p> <p>oraz J. K.</p> <p>k.472-473 akt prokuratorskich</p> <p>jako, że dotyczyły czynności nie będących przedmiotem postępowania, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia. Istotne jest jednak, że złożyli oni depozycje spójne z dokumentacją medyczną. Zgodnie oświadczyli, że w czasie sporządzania czynności prawnych, nie zauważyli oni u D. K. (2) niczego niepokojącego w jej stanie psychicznym, w ich ocenie była wówczas świadoma, w logicznym kontakcie słownym.</p> <p>Depozycje świadków miały o tyle znaczenie, że dyskredytowały zeznania oskarżycieli, którzy forsowali zarzuty, że oskarżony w okresie, kiedy u ich córki zdiagnozowano</p>	

		chorobę, a następnie w procesie leczenia aż do jej śmierci, manipulował ją, wykorzystywał i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez sporządzenia dwóch testamentów.	
		Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, w postaci dokumentów sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, ani prawdziwości zawartych w nich treści.	
2.2.	<i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		<p><i>Świadek W. O. (1)</i></p> <p>k. 350-352, k. 356, k. 435-436 akt prokuratorskich</p> <p>k. 170-176, k. 226-230, k. 350v</p> <p><i>Świadek Z. O. (1)</i></p> <p>k. 9, k. 418-419 akt prokuratorskich</p>	

k. 177-181

Sąd uznał zeznania oskarżycieli posiłkowych w zakresie dotyczącym sporządzenia testamentu w 2013r. przez D. K. (2) pod wpływem manipulacji ze strony oskarżonego za stanowiące jedynie ich przekonanie, nie poparte żadnym dowodami w sprawie, a tym samym za niewiarygodne. Tak samo należy traktować insynuacje oskarżycieli odnośnie „ćwiczenia” podpisów D. K. (2) przez oskarżonego czy niekontrolowanego podawania jej m..

Istotne jest, że oskarżyciele odnosząc się do kwestii ewentualnej wizyty notariusza w szpitalu, w którym była hospitalizowana D. K. (2), przyznali, że nie mogą jednoznacznie i kategorycznie potwierdzić, że taka sytuacja miała miejsce – tj., że notariusz był w szpitalu w 2013r. i że doszło wówczas do sporządzenia testamentu lub innych rozporządzeń majątkowych przez D. K. (2) na rzecz oskarżonego.

Ponadto oskarżyciele przyznali również, odnosząc się następnie do kwestii testamentów sporządzanych przez D. K. (2), w których powoływała do dziedziczenia oskarżonego, że nie mają wiedzy z czyjej inicjatywy miało to miejsce.

Dodatkowo oskarżyciele opisując przebieg zdarzeń nie byli konsekwentni, nawet co do umiejscowienia ich w czasie, a ich relacje nie korespondowały ze sobą.

W. O. (1) przesłuchana na rozprawie w dniu 10 czerwca 2021r. zeznała: „Jak oskarżony chodził po tych schodach i oczekiwał na notariusza to było pod koniec stycznia, na początku lutego 2014r”, „ta sytuacja to był koniec stycznia, początek lutego 2014r.”

Wskazać w tym miejscu należy, że pobyt D. K. (1), który rozpoczął się pod koniec grudnia 2013r. trwał do 10 stycznia 2014r.

Dalej W. O. (1) zeznała: „Nie pamiętam żeby w 2013r. miała miejsce sytuacja związana z testamentem, czy jakimiś sprawami formalnymi”. Na wyraźne pytanie co do wiedzy świadka czy D. K. (2) sporządziła wówczas jakkolwiek testament na rzecz oskarżonego, stwierdziła: „Mam przecucie, że było wszystko szykowane, ale czy to był rok 2013, który dzień, miesiąc i jak to się odbywało, nie wiem, nie mam wiedzy, ale wiem, że testament został sporządzony, to wiemy, to było 4 lutego 2014r.”.

Z. O. (1) oświadczył: „Może notariusz wiedząc

o tym, że ona (D. K. (2)) nie porusza się, jest pod tlenem, odczekał ten miesiąc czy półtora i wtedy 4 lutego 2014r. został sporządzony testament".

Z. O. (1) zeznał: „Był koniec roku 2013 i pan K., było to zimą, czekał na notariusza w szpitalu na (...) i ten testament został według mojej wiedzy sporządzony, ale przepisany na rok 2014 na luty, kiedy stan mojej córki się polepszył”.

Dodatkowo świadek zeznał początkowo, że wiedzę o obecności notariusza w szpitalu ma od oskarżonego, że oskarżony miał poinformować go, że został sporządzony odrębny testament w grudniu 2013r. Pomijając okoliczność, że S. K. zaprzeczał temu, to, Z. O. (1) następnie stwierdził, że słyszał jak „żona rozmawiała z panem K. i pytała >Po co ty wzywasz notariusza? <" i w konsekwencji uznał, że notariusz był w szpitalu, ponieważ „to jest automatyczne stwierdzenie, bo notariusz nie przyjeżdża do szpitala żeby myć podłogę tylko do sporządzania aktu.” Oświadczył, że doszedł do wniosku, że ma być sporządzony testament na zasadzie logicznego rozumowania.

Z. O. (1) stwierdził również, że był wraz z W. O. (1) i oskarżonym uczestnikiem rozmowy pod koniec 2013r. Podczas tej rozmowy oskarżony miał wprost stwierdzić, że umówił wizytę notariusza, który ma sporządzić testament.

Zeznał, m.in.: „Ja opisuję tę samą sytuację, o której mówiła żona, my byliśmy wtedy we dwoje. On wówczas w szpitalu na korytarzu powiedział, że ma zostać sporządzony testament”. Żona miała dopytywać oskarżonego o szczegóły.

Z. O. (1) twierdził zatem z jednej strony, że okoliczność sporządzenia testamentu w szpitalu była wynikiem jego domniemań, a następnie zmienił stanowisko i oświadczył, że oskarżony wprost miał przyznać w obecności obojga oskarżycieli, że notariusz został umówiony celem sporządzenia testamentu.

Wskazać ponadto należy, że W. O. (1) nie potwierdziła tych okoliczności twierząc, że jedynie ona była uczestnikiem rozmowy z oskarżonym. Ponadto oskarżony nie miał wprost przyznać, że notariusz został umówiony w celu sporządzenia testamentu.

W. O. (1) zeznała, że pod koniec 2013r.

miała miejsce sytuacja w szpitalu, kiedy oskarżony miał powiedzieć, że „W. (O.) umówił go z notariuszem na parking”, a następnego dnia zapytała go jedynie dlaczego spotyka się z notariuszem, nie było wprost mowy o testamencie.

Dodatkowo podkreślić należy, że W. O. (1) w postępowaniu X K 258/19 oświadczyła: „Nic mi nie wiadomo, aby toczyło się postępowanie karne w sprawie sporządzenia przez córkę testamentu notarialnego w 2013r. Wiem, że córka sporządziła testament, ale później. (k. 228)

Znamienne, że oskarżycielka nie chciała się na rozprawie skonfrontować z wyjaśnieniami, w których odmiennie opisała stan faktyczny dotyczący przedmiotowego postępowania.

Stwierdziła jedynie ponownie, że dnia 4 lutego 2014 r. został sporządzony testament. Oświadczyła: „był spisany 4 lutego 2014 r., ale czy go spisał wcześniej, a datował później to nie wiem, po tym człowieku można spodziewać się wszystkiego tj. po panu K.. Bardzo możliwe, że zrobił to notariusz.”

Powyższe, w ocenie sądu, potwierdza, że opisane przez oskarżycieli

okoliczności są wynikiem domniemań, nie popartych żadnymi obiektywnymi przesłankami.

W żaden sposób nie zostało również wykazane, że oskarżony miał powiedzieć do oskarżycielki w trakcie hospitalizacji D. K. (2), że „W. (O.) umówił mnie z notariuszem na parkingu”. Sąd już zaznaczył, że W. O. (2) zaprzeczył tym okolicznościom.

Charakterystyczne było również, że oskarżyciele koncentrowali się na stanie zdrowia D. K. (2) w dacie, kiedy sporządziła dwa testamenty powołując do dziedziczenia S. K., co nie było przedmiotem niniejszego postępowania.

Wskazać również należy, że zeznania W. O. (1) i Z. O. (1) co do stanu świadomości i możliwości swobodnego wyrażenia woli przez D. K. (2) w momencie sporządzenia testamentów, a także w zakresie opisywanych przez nich zachowań oskarżonego polegających na celowym podawaniu zmarłej zwiększonych dawek m. w celu jej uzależnienia i zapewnienie sobie możliwości kierowania jej postępowaniem, były w ocenie sądu wynikiem ich przeświadczenia, które nie zostało poparte żadnymi

		<p>obiektywnymi dowodami w sprawie.</p> <p>Jednocześnie, gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że oskarżony miał powiedzieć w szpitalu, że czeka na notariusza, a taka sytuacja miała mieć miejsce, w jednej z prezentowanych przez nią wersji, w S., tj. 31 grudnia 2013r., to nie ma to znaczenia w kontekście stawianych oskarżonemu zarzutów. W 2013r. nie doszło do żadnych rozporządzeń majątkowych, nie wykazano, że podejmowane były w tym celu jakiegokolwiek działania, w tym o znamionach oszukańczych.</p> <p>Jednocześnie w dniu 4 lutego 2014 r. D. K. (2) sporządziła testament z zapisem nieruchomości na rzecz oskarżonego.</p> <p>Kwestie zaś okoliczności sporządzenia tego dokumentu, były przedmiotem badania w toku postępowania przygotowawczego i zostało ono prawomocnie umorzone wobec stwierdzenia braku przestępstwa.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-----	-----		
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-----	-----		
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			

-----	-----		
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił w żadne sposób na ustalenie, że w 2013r., w czasie hospitalizacji D. K. (2) w Klinice (...) (...) Instytutu Medycznego przy ul. (...) w W., sporządzony został testament czy inne rozporządzenie mieniem przez D. K. (2) na rzecz S. K.. W dniach 04 lutego 2014r. i 16 października 2017r. doszło do spisania dwóch testamentów na rzecz oskarżonego, jednak w tym zakresie postępowanie prowadzone pod kątem ewentualnego popełnienia przestępstwa oszustwa, zostało prawomocnie umorzone.</p> <p>Przed wszystkim oskarżony S. K. w swoich wyjaśnieniach zaprzeczał okolicznościom wynikającym z aktu oskarżenia. Oświadczył, że w czasie hospitalizacji jego ówczesnej partnerki nie doszło do zawarcia jakiegokolwiek czynności w formie aktu notarialnego. Nie organizował również żadnego spotkania pokrzywdzonej z</p>			

notariuszem, a także nie namawiał jej w tym okresie do dokonywania jakichkolwiek rozporządzeń majątkiem, będącego jej własnością.

Co istotne, nawet oskarżyciele posiłkowi w swoich zeznaniach nie potwierdzili kategorycznie, że w 2013r. takie zdarzenie miało miejsce, do czego sąd już szczegółowo się odniósł w części 2.2.

Kwestie związane z wpływem choroby i procesu leczenia na zdolności percepcyjne D. K. (2) zostały wyjaśnione w toku postępowania przygotowawczego.

Wobec jednak okoliczności, iż w toku przewodu sądowego w żaden sposób nie ustalono, że w 2013r. doszło do sporządzenia testamentu, czy innego rozporządzenia majątkiem, a także próby jego sporządzenia, kwestia stanu zdrowia pokrzywdzonej nie miała zasadniczego znaczenia.

Przeprowadzane na wniosek pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych dowody, m.in. na okoliczności: stanu zdrowia D. K. (2), przyjmowanych przez D. K. (2) leków, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Uwzględniające dowody zebrane w sprawie nie

można było również rozważyć odpowiedzialności oskarżonego w ramach usiłowania popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę D. K. (2). W żaden sposób nie można było nawet uprawdopodobnić, że oskarżony w 2013r., kiedy D. K. (2) przebywała w szpitalu przy ul. (...) w W., nakłaniał ją do dokonania jakichkolwiek rozporządzeń majątkowych dotyczących majątku wskazanego w akcie oskarżenia, w tym sporządzenia testamentu z powołaniem oskarżonego do dziedziczenia całego jej majątku czy konkretnych składników tego majątku.

Dodatkowo wskazać należy, że D. K. (2) w dniach 4 lutego 2014r. oraz 16 października 2017r., kiedy według biegłych, będąc świadoma podejmowanych przez nią działań, dokonała następnie sporządzenia testamentów, w którym oświadczała, że jej wolą jest, aby oskarżony po jej śmierci dziedziczył jej majątek. Z powyższego wynika, że ewentualne działania oskarżonego, (przy czym należy podkreślić, że w żadnym stopniu nie zostało wykazane, że miały miejsce), podjęte przed dokonaniem tych czynności, takie jak namawianie do sporządzenia testamentu, organizowanie spotkania

z notariuszem, byłyby prawnie irrelewantne w kontekście rozważania odpowiedzialności z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, że pokrzywdzona w 2013r. dokonała jakiegokolwiek czynności prawnej dotyczące swojego majątku, w szczególności, o czym próbowali przekonać oskarżyciele, że w tym czasie został sporządzony testament w formie aktu notarialnego z udziałem notariusza w szpitalu przy ul. (...), gdzie była hospitalizowana, czy, że w tym czasie oskarżony zorganizował spotkanie z notariuszem.

Z informacji uzyskanej z (...) Instytutu Medycznego wynika, że w szpitalu nigdy nie była prowadzona księga wizyt dotycząca osób odwiedzających pacjentów. W dokumentacji medycznej nie są zamieszczane informacje dotyczące rozmowy pacjenta z notariuszem (k. 195).

Dodatkowo „na marginesie” należało zaznaczyć, że opis zarzucanego oskarżonemu czynu został sformułowany w taki sposób, że naruszał prawo oskarżonego do obrony. Oskarżyciele posiłkowi określili jedynie częściowo mienie, co do którego

D. K. (2) miała dokonać niekorzystnego rozporządzenia mieniem - w postaci mieszkania położonego w W. przy ul. (...), mieszkania położonego w W. przy ul. (...) czy domu jednorodzinnego położonego w M.. W pozostałym zakresie określenie majątku, będącego przedmiotem niekorzystnego rozporządzenia, jako „działki przekształcone z rolnych na budowlane” czy „działki rolne”, zostało sformułowane w sposób całkowicie nieprecyzyjny – bez ustalenia miejsca położenia tych nieruchomości, ich powierzchni czy innych dodatkowych elementów, które umożliwiłyby ustalenie sytuacji prawnej i faktycznej tych nieruchomości.

Wskazać też należy, że w treści zarzutu wniesionego aktu oskarżenia, a także w jego uzasadnieniu, nie zostało opisane na czym miałyby polegać działania oskarżonego, prowadzące się do doprowadzenia D. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. na czym miałyby konkretnie polegać podejmowane przez niego tzw. oszukańcze zabiegi.

Istotne jest, uwzględniając treść stawianego oskarżonemu zarzutu, w zakresie, w jakim w

opisie wskazano składniki majątku, co do którego D. K. (2) miała dokonać niekorzystnego rozporządzenia mieniem, że z dokumentów zebranych w sprawie wynika, że w 2013r. D. K. (2) nie dokonała żadnego rozporządzenia co do ww. składników.

Mieszkanie przy ul. (...) w W., D. K. (2) sprzedała dopiero w dniu 30 maja 2014r. osobom niezwiązanym z przedmiotowym postępowaniem. Czynność została przeprowadzona w siedzibie kancelarii notarialnej, w której D. K. (2) brała udział osobiście (k. 108).

Z odpisu zwykłego księgi wieczystej nieruchomości w postaci lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) wynika, że jako właściciel widnieje tam nadal D. K. (1) (k. 119). Taka sama sytuacja dotyczy nieruchomości położonej w M. (k. 134).

4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
-----------	--------------------------------	--	-------------------------

			-----
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			-----
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
-----	-----		
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. art. 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. w zw. z art. 640 k.p.k., uznając je za uiszczone przez		

oskarżycieli posiłkowych w całości.

O zwrocie oskarżonemu kosztów z tytułu zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art 632 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. § 18 pkt 2, § 20 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

6. Podpis